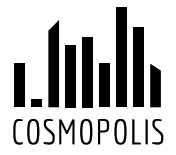

A woman with dark hair, wearing a pearl necklace and a long, flowing yellow dress with a gathered waist, stands in profile in a grand, ornate room. The room features a black and white checkered floor, high ceilings with intricate gold and blue decorations, and large windows with yellow curtains. The text is overlaid on the image.

MARKÝZ HLEDÁ ŽENU

Ella Quinnová

**MARKÝZ
HLEDÁ
ŽENU**

Ella Quinnová

Přeložila Blanka Heřmánková

When a Marquis Chooses a Bride (The Worthingtons 2)

Copyright © 2016 by Ella Quinn

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Blanka Heřmánková, 2022

Cover photos © kathysg / Depositphotos.com, Alex Dvihally,

KathySG / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3650-6

KAPITOLA PRVNÍ

Okny velké vzdušné učebny v usedlosti Sternových pronikalo odpolední slunce. Prostor byl zaplněn knihovnamy, čtyřmi lavicemi, dvěma hodně opotřebovanými pohovkami a různými hračkami.

Slečna Dorothea Sternová seděla na větší z pohovek a snažila se ouškem jehly provléknout několik vláken růžového vyšivacího hedvábí. Vyšivala střívičky pro svou matku a zbývalo jí dokončit ještě jeden růžový květ.

Ale ať dělala, co dělala, stále nedokázala přestat myslet na to, že po odjezdu její nejlepší přítelkyně, lady Charlotte Carpenterové, je okolní svět nudně šedý. Celé roky plánovaly, že vstoupí do společnosti bok po boku, už od svých prvních krůčků podnikaly vše společně.

Ne že by Dotty neměla co dělat. Od matčiny nehody převzala její povinnosti. Opravdu ráda navštěvovala nájemce, mluvila s dětmi a jejich matkami a hledala způsoby, jak jim pomoci.

„Dotty,“ zakňourala její šestiletá sestra Martha, „Šmudla nechce zůstat v klidu.“

Šmudla, třínohý pes, kterého Dotty zachránila z pasti nastražené v lese, odolával Martiným snahám uvázat mu stužku. „Zlatíčko, kluci nemají rádi ozdůbky. Uvaž ji raději panence.“

Patnáctiletá Henrietta vzhledla od rozečtené knížky. „Z panenky ji sundala.“

„Henny,“ zeptala se Dotty, „neměla bys cvičit na harfu?“

Sestra na ni vyplázla jazyk. „Ne, měla bych číst Ovidia v řečtině.“ Jejich otec, sir Henry, byl klasicky vzdělaný učenec a až do smr-

ti svého staršího bratra před několika lety býval rektorem. K Hennyině hrůze se rozhodl, že všechny své děti naučí latinu a řečtinu.

Dotty zvedla knihu, do níž sestra zírала. Mramorovaná obálka byla poznávacím znamením románů nakladatelství Minerva Press. „To není Ovidius.“

Henny se nadechla a vykulila oči. „Neočekává se od dam, že budou módně hloupé?“

„Ne, mají jen vypadat hloupě,“ odpověděla Dotty s trpkostí. „Což je úplně směšné. Odmítám si vzít gentlemana, který si myslí, že by ženy neměly mít mozek.“

„V tom případě se z tebe může stát stará panna,“ opáčila Henny.

„Lordu Worthingtonovi se líbí, že je Grace chytrá.“ Dotty skryla samolibý úsměv. „Jsem si jistá, že musí existovat i jiní gentlemani, kteří mají podobné názory.“

Charlottina starší sestra Grace byla nyní hraběnkou z Worthingtonu. Na Charlottinu první sezonu s sebou do Londýna vzala všech pět mladších dětí. Krátce po příjezdu do města se seznámila s Mattheusem, hrabětem z Worthingtonu, a zamilovala se do něj. O tři týdny později se vzali.

Před nedávnem se Grace a její nový manžel vrátili na několik dní do Stanwood Hall, aby si lord Worthington, který teď byl poručníkem nejen svých vlastních sester, ale i jejích sourozenců, mohl prohlédnout majetek.

Než stačila Henny něco namítnout, otevřely se dveře. „Slečno...“ Dottyina komorná Polly se rozhlédla po místnosti a její pohled spočinul na Dotty. „Milostpaní mě požádala, abych pro vás zašla.“

Dotty utáhla nit, zapíchla jehlu a odložila střevíček. „Je jí dobře?“

„Ach ano, slečno.“ Polly přešlapovala z nohy na nohu. „Dostala dopis z Londýna a hned pro vás poslala.“

Dotty spěchala ke dveřím. „Doufám, že je všechno v pořádku.“

Na tom, že matka dostala dopis z Londýna, nebylo nic úžasného. Prakticky všichni, koho znali, byli na sezonu ve městě. Ony dvě

tam měly být také, bohužel den před jejich plánovaným odjezdem matka uklouzla a zlomila si nohu.

„Určitě ano, slečno,“ řekla služebná spěchající za ní. „Milostpaní se usmívala.“

„No... předpokládám, že čím dřív se k ní dostanu, tím dřív zjistím, co chce.“ O chvíli později zaklepala na dveře matčina salonu a vstoupila. „Mami, co se děje?“

Matka mávala listem papíru v ruce a široce se usmívala. „Nečekaná a úžasná zpráva. Nakonec budeš mít svou sezonu!“

Dotty spadla brada. Po chvíli se vzpamatovala a zamířila k židli vedle matky. „Já tomu nerozumím. Myslela jsem, že se mě babička Bristolová nemůže ujmout kvůli slehnutí tety Mary.“

„*Toble*,“ maminka znovu zatřepala dopisem ve vzduchu, „je od Grace.“

Dotty se rozbušilo srdce a sepjala ruce. „Co... co píše?“

„Poté co drahá Charlotte dostala tvůj dopis, v němž jsi jí sdělila, že nemůžeš přijet do Londýna na svou první sezonu, přemluvila Grace, aby tě pozvala. Píše, že...“ maminka si upravila brýle, „kdyby ses k nim připojila, nebyla bys vůbec na obtíž. Bude doprovázet do společnosti Charlotte a lady Louisu Viversovou, Worthingtonovu sestru, jak víš. A prý se jedna dívka navíc v desetičlenné domácnosti ani nepozná. Podotýká, že tvůj zdravý rozum bude všem ku prospěchu.“ Maminka vzhledla. „V tom s ní musím souhlasit. Jsi opravdu velmi rozumná, ale jsem si jistá, že Grace to napsala hlavně kvůli tatínkovi. Víš přece, jak nerad je někomu zavázán.“ Maminka se vrátila k dopisu. „A byla by velká škoda, kdybys nebyla uvedena do společnosti spolu s Charlotte, jak jste si vždy plánovaly.“ Maminka rozmáchlým gestem odložila papír a usmála se. „Co si o tom myslíš?“

Dotty dlouho nemohla na nic přijít. Ještě nikdy předtím neměla v hlavě tak prázdno. Bylo to až příliš dobré, než aby to byla pravda. Zavrtěla hlavou a konečně se jí podařilo najít odpověď. „Nikdy jsem

si nemyslela... Tedy, věděla jsem, že Charlotte o to Grace požádá, ale nikdy by mě ani nenapadlo, že lord Worthington bude souhlasit. Přestože v jejím posledním dopise stálo, že se jí po mně strašně stýská. Lady Louisa, Worthingtonova sestra, mi dokonce napsala, že toho o mně slyšela tolik, až má pocit, jako by mě už znala, a přála by si, abych byla v Londýně s nimi.“

Najednou Dotty došlo, že do Londýna opravdu pojedje. „Já vážně budu mít svou sezonu!“ Vyskočila, vrhla se na matku a objala ji. „Kéž bys tam mohla být se mnou.“

Maminka pohlédla Dotty po zádech. „Ano, drahoušku. Taky bych si přála jet, ale Grace se o tebe dobře postará.“

„Kdy řekneme o Gracině nabídce tatínkovi?“ Co kdyby jí nakonec nedovolil odjet? To by bylo hrozné. „Nejsem si jistá, jestli bude mít takovou radost jako my.“

Matka krátce vzhlédla ke stropu a zhluboka si povzddechla. „Kdyby bylo po jeho, nedostala by ses ven, dokud by ti nebylo aspoň dvacet. Někam odešel. Nechala jsem mu vzkaz, aby si na mě udělal čas, jakmile se vrátí.“ Opřela se do polštářů. „Nemáme času nazbyt. Je toho tolik, co musíme zařídit. Polly,“ obrátila se maminka k Dottyině služebné, která postávala ve dveřích, „nech snést z půdy čtyři kufry a začni dávat dohromady oblečení slečny Dotty.“

„Ano, mylady.“

Jakmile se za ní zavřely dveře, maminka se trochu předklonila a ztišila hlas. „Tatínkovi se asi nebude líbit, že pojedješ do Londýna beze mě, ale neboj se, já ho přemluvím.“

Dotty se posadila na židli a složila ruce do klína. Trochu se jí třáslly vzrušením. Opravdu ji čeká její první sezona po boku té nejlepší kamarádky na světě! „Měla bych napsat Charlotte a Grace, abych jim poděkovala.“

„Ano, ale nejdřív to všechno musíme dořešit.“ Maminka otevřela zápisník a jazykem navlhčila špičku tužky. „Musíme vymyslet, kdo tě bude doprovázet. Tatínek nedovolí, abys cestovala jen s Polly, kte-

rá se o tebe bude starat. Mám dojem, že paní Parksová říkala, že její sestra pojedje do Londýna navštívit přátele. Zeptám se jí, jestli by se o tebe nemohla postarat. Koneckonců jí to ušetří starosti s objednáváním a placením vlastního kočáru.“

Dotty přikývla. „Ano, mami. Myslím, že slečna Brownlyová odjíždí za pár dní. Měla v plánu jet poštovním vozem.“

„Tak to uvítá možnost jet soukromým kočárem a udělat si přestávku v nějakém dobrém hostinci. Běž a pomoz Polly. Pošlu pro tebe, až si promluví s tatínkem.“

Dotty políbila matku a stylem velice nevhodným pro dámu se rozběhla po schodech do svého pokoje. Čtyři kufry už byly otevřené a její šatní skříň zela prázdnotou. Začala skládat oblečení, které našla na posteli. „Polly, doufám, že maminka zvítězí.“

Služebná se na chvíli zadumaně odmlčela. „Myslím, že sir Henry nemá proti milostpaní nejmenší naději.“ Rozhodně přikývla. „Bude po jejím.“

Dotty se usmála. Její matka obvykle dosáhla svého. „Přesto... Budu se cítit mnohem lépe, až budu s jistotou vědět, že pojedu.“

O dvě hodiny později sir Henry Stern vešel do salonu své ženy a mračil se přitom na dopis, který držel v ruce. „Tohle je od lorda Worthingtona. Předpokládám, že máš podobný od Grace.“

Lady Sternová se usmála. Svého manžela vroucně milovala, byly však chvíle, kdy jeho tvrdohlavost zacházela příliš daleko. Neměla v úmyslu mu dovolit, aby Dotty zkazil sezonu. „Ano, mám. Myslím, že jsem ještě nikdy neměla za Dorotheu takovou radost. Ona a Charlotte snily celé roky o tom, že budou bok po boku uvedeny do společnosti... A všechny ty nové šaty, které jsme jí koupili... No, nerada bych, aby přišly nazmar.“

Její manžel nevypadal moc přesvědčeně. „Worthington slibuje, že se o Dotty postará stejně jako o svou sestru lady Louisu a Charlot-

te.“ Zamračil se ještě víc. „Ale Cordelie, museli bychom ji svěřit do jeho péče. V Londýně. A tak dobře ho zase neznáme.“

„Henry,“ Cordelie použila svůj nejtrpělivější tón, „známe přece Grace. A Worthington byl tak přátelský, když nás během těch několika dní, co tu byli, pozvali do Stanwood Hall na večeři. Má dobrou pověst. Není na něm vůbec nic zkaženého, jak by řekl Harry.“ Její manžel stiskl rty a Cordelie rychle pokračovala: „Kromě toho by mu přece Grace nesvěřila své sourozence, kdyby to nebyl dobrý člověk.“

„Ale starat se o tři mladé dámy?“

Málem se rozesmála nad výrazem zděšení v jeho tváři.

„Zapomínáš, že Jane Carpenterová, Gracina sestřenice, je stále s nimi a ovdovělá lady Worthingtonová také. Dívky budou mít bedlivý dohled, a Grace se navíc pochvalně vyjádřila o Dottyině zdravém rozumu.“

„Tak dobře.“ Podíval se na psaní a stáhl obočí tak, že se skoro dotýkala. „Vzhledem k tomu, že sezona je v plném proudu, žádá lord Worthington okamžitou odpověď. Předpokládám, že bych mu měl odepsat.“

Cordelie se znovu usmála. „Znamená to, že Dorotheu pustíš?“

V očích jejího manžela to zajiskřilo humorem. „Znám tě, má lásko. Když řeknu ne, nikdy se nedočkám konce dohadování. Jsi stejně odhodlaná jako tvoje matka. Kdy by se podle tebe měla Dotty vydat na cestu?“

„Nevím, na co si stěžuješ, drahý. Kdybychom oba neměli pevnou vůli, nikdy by nám nebylo dovoleno se vzít.“ Cordelie se snažila nedat najevo triumf. Bylo štěstí, že Sternovi se s Carpenterovými přátelili po celé generace. „Všechno zařídím.“

„Dobrá tedy. Víím, že Dotty vyšeš na cestu co nejdřív. Chci si s ní promluvit.“

„Samozřejmě, má lásko.“ Cordelie zatáhla za zvonek a nechala zavolat dceru.

Když Dotty vstoupila do tatínkovy pracovny, váhavě zpomalila. Při pohledu na jeho zachmuřený výraz se jí sevřel žaludek. Nehodlá ji do Londýna pustit. Mohla by se ale pokusit vytěžit ze situace co nejvíc. Rozklepat se by jí nepomohlo. Zhluboka se nadechla se a připravila se v duchu na špatné zprávy. „Ano?“

„Tvůj otec si s tebou přeje mluvit.“ Ohlédla se za hlasem a uviděla matku ležet na pohovce. Tohle musí být důležité, když se sem maminka nechala přenést.

Tatínek vyšel zpoza stolu a položil Dotty ruce na ramena. „Můžeš se připojit k Charlotte, aby sis užila sezonu. Víš ale dobře, jak se na to dívám. Jsi ještě mladá a není důvod, proč by ses musela v brzké době vdávat.“

Zatvářila se stejně vážně jako otec. „Já vím, tati.“

Odkáslal si. „Pokud o tebe nějaký mladý muž projeví zájem, ať se nejprve obrátí na lorda Worthingtona. Ten nejlépe posoudí, zda bude onen gentleman pro tebe vhodný.“

Dotty přikývla. Projela jí úleva a vzrušení. Otec však ještě neskončil. Čekala, co řekne dál.

„Při tom, kolik lidí a psů už má Worthington v domácnosti, mi musíš slíbit, že do Stanwood House nebudeš vodit žádná toulavá zvířata ani lidi. Domácí by to zřejmě neocenili.“

„Slibuju, tati.“

„Teď se musím ujistit, že je kočár připraven.“

Jakmile za sebou otec zavřel dveře, Dotty tiše zavýskla a objala matku. „Ach, mami! Moc ti děkuju. Nikdy se ti nebudu moct dost odvděčit.“

Maminka pohládila Dotty po tváři. „Ale ano, odvděčíš se mi tím, že se budeš dobře bavit. Ale pamatuj si, co říkal tvůj otec. Se všemi těmi dětmi a dvěma německými dogami Worthingtonovi vážně nepotřebují třínohé psy ani poloslepé kočky, o dětech bez domova nemluvě.“

„Ano, mami. Budu se snažit.“ Dotty se usmála.

Šmudlu přece všichni milovali. Kocour byl ten nejlepší myšilov, jakého kdy měli, a z Benjyho se stával skvělý chlapík. Lidé i zvířata potřebovali v životě jen dostat šanci. Přesto měli rodiče pravdu. Přivést zatoulané psy domů do usedlosti Sternových byla jedna věc, vzít je do cizího domu bylo úplně něco jiného. Přesto se raději rychle pomodlila, aby nepotkala nikoho, kdo bude potřebovat pomoc.

KAPITOLA DRUHÁ

Dominic, markýz z Mertonu, se usadil ve svém apartmá v hotelu *Pulteney*. Ještě stále v něm hlodala uražená pýcha, poté co byl vyhozen z městského domu svého bratrance Matta Worthingtona. A to jen kvůli tomu, že si v domě zapálil. Ne že by se Dom snad někdy pokoušel kouřit v klubu, tam se to nesmělo, ale Worthingtona společensky převyšoval a v jeho domě se s ním mělo jednat jako s váženým hostem, ne ho bez okolků poslat pryč. Přesto bylo nejspíš příhodné, že ve skutečnosti nekouřil rád, protože si byl jistý, že v hotelu to také nevidí rádi.

Měl se vydat na svou Grand Tour, místo aby se pohřbil v Londýně. Jeho matka však dostala dopis, v němž ji jeho bratránek informoval o svých plánech na svatbu, a on dospěl k rozhodnutí, že nejzodpovědnější by bylo začít si budovat vlastní školku. Koneckonců, dědictví se o sebe samo nepostará a on má povinnosti vůči své rodině a osobám, které jsou na něm závislé. Možná by se mohl vydat na cesty po svatbě.

Ne že by si Dom skutečně přál opustit Anglii. Měl rád spořádaný život a cestování by jistě narušilo rutinu, která ho uspokojovala. Do Francie se mu vůbec nechtělo. Jakákoli země, kde obyvatelé vraždí své elity, ho příliš nezajímala. Takže všechno se vlastně vrátilo ke správnému řádu věcí. Život byl mnohem lepší, když všichni dodržovali pravidla a znali své místo.

Znovu zvažoval, zda neotevřít na sezonu Merton House, ale opravdu to nemělo smysl, když v Londýně nebyla jeho matka. Bez ní coby hostitelky by nemohl plánovat jiné zábavy než večírky pro své

přátele. Pro tu krátkou dobu, kterou plánoval strávit ve městě, bude hotel vyhovující. Nemělo by mu trvat tak dlouho, než si najde ženu. Je přece markýz. I bez svého značného jmění by byl žádoucí partií.

„Kimbale,“ zavolal na svého komorníka.

„Ano, mylord.“

„Budu večeřet v klubu.“

„Ano, mylord.“

Dom načmáral vzkaz svému příteli vikomtů Fotherbymu s dotazem, zda by se k němu nechtěl připojit na večeři. Než se oblékl a nasadil si klobouk, dorazila Fotherbyho odpověď potvrzující pozvání.

O chvíli později, zrovna když se lehká přeháňka změnila ve vytrvalý déšť, odevzdal Dom svůj klobouk a hůlku lokaji v klubu *White's* a našel svého přítele, jak si hová v místnosti, kde se nacházela slavná sázková kniha klubu. William Alvanley, také Domův přítel, seděl u okna s dalším mužem a oba soustředěně sledovali déšť.

Otočil se k Fotherbymu. „Co to dělají?“

„Sázka. Pět tisíc liber na to, která dešťová kapka se dostane na spodní okraj parapetu jako první.“

Přestože si byl Dom blízký s mnoha lidmi z okruhu prince regenta, neměl pochopení pro přehnané sázky svých přátel. Alvanley by nakonec mohl zničit sebe i své panství, kdyby takto pokračoval.

„Jsi připravený povečeřet, nebo čekáš na výsledek?“

„Mám hlad.“ Fotherby odložil sklenici vína. „Myslel jsem, že letos do Londýna nepřijedeš.“

„Moje plány se změnilly.“ Dom a Fotherby vstoupili do jídelny. „Rozhodl jsem se, že si najdu ženu.“

„Manželku?“ Fotherby se zakuckal. „Tušíš koho?“

„Zatím ne, ale mám už seznam požadavků. Musí být dobře vychovaná, nesmí mít záchvaty vzteku ani podivné nálady, měla by být tichá, ucházející..., aby se na ni dobře koukalo – musím s ní přece zplodit dědice –, musí vědět, co se od markýzy očekává. A nesmí

mít sklony ke skandálům. Víš přece, jak je můj strýc nesnášel. My-
slím, že to je vše.“

„Jinými slovy: vzor.“

Dom příkývl. „Vskutku. S ničím jiným bych se nespokojil.“

Dotty dorazila do Stanwood House na Berkeley Square v Mayfair krátce po třetí hodině odpoledne. Z dopisů, které dostala od Charlotte, se zdálo, že Carpenterovi a Viversovi spolu dobře vycházejí. Žila s nimi i Louisina matka, ovdovělá hraběnka z Worthingtonu. Jediným opatrovníkem svých čtyř sester byl však lord Worthington.

Dveře otevřel Royston, zdejší majordomus, a přes Dotty se málem přelilo moře dětí doprovázených velkou dogou Carpenterových Daisy.

„Viděli jsme, jak přijel kočár,“ vykřiklo jedno z dětí.

Daisy se snažila omotat kolem Dottyiných nohou, zatímco Charlotte a mladá dáma s tmavě kaštanovými vlasy, kterou Dotty tipovala na Louisu, jí spěchaly na pomoc. Dotty se zasmála. „To jsem nevěděla, že se mi dostane tak nadšeného přivítání.“

Ze strany haly se ozval hluboký štěkot.

„To je Duke,“ zakřičela přes hrozný rámus Charlotte.

„To stačí.“ Velitelský tón lorda Worthingtona přiměl všechny kromě Charlotte a Louisy ustoupit ode dveří. „Pusťte ji do domu.“

Jakmile mladší děti ustoupily z cesty, jeho lordstvo, vysoký, ramennatý muž se stejně tmavými vlasy jako jeho sestra, přistoupil blíž a za ruku vedl Grace. Tvořili krásný pár. Grace se svými zlatými vlasy byla dokonalým protipólem manžela.

„Psala jsem ti, jak se těšíme, až se k nám připojíš.“ Grace se zasmála a objala Dotty.

„Ano, to jste napsala.“ Usmála se. Bylo úžasné být zase s Carpenterovými. „To bylo pěkné přivítání.“

Charlotte vzala Dotty kolem ramen. „Jsem tak ráda, že jsi tady. Tohle je Louisa, Mattova sestra a nyní také moje sestra.“ Charlotte

se ušklíbla. „Technicky vzato samozřejmě ne, ale musely jsme si to nějak uspořádat.“

Dotty natáhla ruku k Louise, ale místo toho dostala pusy na tvář. „Jsem tak šťastná, že tě konečně poznávám.“ Louisa se usmála. „My tři budeme ty nejlepší kamarádky a budeme se mít báječně.“

Dotty si vzpomněla, že ještě nepozdravila jeho lordstvo.

Přijal ruku, kterou mu Dotty podala, ale když se chtěla uklonit, zadržel ji. „Tady nemá smysl trvat na oficialitách. Říkejte mi Matte. Všechny ostatní děti to dělají.“

„Děkuju, pane. Ani nevíte, jak jsem ráda, že jsem tady a že jste napsal mému otci.“

Než stačil odpovědět, Charlotte chytila Dotty za ruku. „Musíme tě doprovodit do tvého pokoje. Je hned vedle mého. Necháme tě trochu se upravit a převléknout se. Pak si dáme čaj a po něm se půjdeme projít do parku. S Louisou máme svůj vlastní salonek a teď bude i tvůj.“

Dotty následovala svou přítelkyni po schodech nahoru. „Po dvou dnech sezení v kočáře bych se ráda prošla.“

„To naprosto chápu.“ Louisa se do Dotty zavěsila. „Nechápu, jak si člověk může chtít odpočinout, když byl víc než den zavřený v kočáře.“

Charlotte a Louisa ukázaly Dotty, kde se nachází malý salonek, a pak ji doprovodily do její ložnice. Když konečně zůstala sama, mohla si opláchnout obličej a umýt si ruce.

Polly vyšla ze dveří, za nimiž musela být šatna. „Tady jste, slečno.“ Přinesla růžové mušelínové vycházkové šaty a krátký kabátek se vzorem paisley. „Převlékneme vás.“

O několik minut později Dotty vstoupila do salonku a našla Louisu a Charlotte, jak si prohlížejí obrázky dámských šatů.

„Pojď mi říct, co si o tom myslíš.“ Charlotte poplácala židli vedle sebe.

Podala Dotty obrázek dámy ve smetanově bílých plesových šatech

zdobených krajkou. Charlotte měla stejnou barvu vlasů jako Grace a Dotty si pomyslela, že by to její kamarádce slušelo. „Moc hezké.“

Čaj dorazil o několik minut později. Jakmile všechny dostaly šálky a talířek sušenek, vyprávěly jí dívky o všech plesech a dalších zábavách, na které se může těšit, včetně Louisina a Charlottina plesu.

„Grace a maminka se dohodly, že ples bude i na tvou počest.“ Louisa se rozzářila a zjevně jí ani trochu nevadilo, že se o ples bude muset dělit s další mladou dámou.

Dotty dojedla mandlovou sušenku. „Bude to taková zábava. Nemůžu se dočkat, až všechno uvidím. Vy dvě máte přede mnou takový náskok.“

Všechny její sny se staly skutečností. Přestože od Louisy dostávala dopisy, v nichž jí slibovala své přátelství, Dotty tomu až do této chvíle doopravdy nevěřila. Bylo by pro všechny dost těžké, kdyby si Louisa vzala do hlavy, že Dotty nemá ráda.

Zanedlouho už vyrazily ze dveří do parku a tři lokajové je nenápadně následovali.

Kráčela mezi dvěma kamarádkami a poznamenala: „Maminka říká, že když chodí po Londýně, vždycky s sebou bere služebnou.“

„Matt říká, že lokajové jsou praktičtější,“ odpověděla Louisa. „Když se někdo z nás zraní, mohou nás odnést domů, zatímco služebná ne.“

„Navíc,“ dodala Charlotte, „když jdeme nakupovat, unesou víc balíčků.“

Došly k cestě vedoucí kolem Hyde Parku, kterému se podle Charlotte a Louisy říkalo prostě park.

Charlotte se pousmála. „Dáma by se měla tvářit světažnale, jako že vždycky všechno ví, a předstírat *ennui*, ale podle mě je to nesmysl. Proč se chovat znuděně, když si můžeme užít spoustu zábavy?“

„Mně to taky nedává moc smysl.“ Dotty si povzdechla. „A to jsem si myslela, že už jsem na vstup do společnosti připravená, ale vypadá to, že se mám ještě hodně co učit.“

„Stejně to bylo u Louisy i u mě,“ ujistila ji Charlotte. „Rychle se chytneš.“

O několik okamžiků později je přišli pozdravit dva stylově oblečení pánové, které Charlotte a Louisa zjevně znaly. Zastavily se a nechaly muže přistoupit blíž.

„Slečno Sternová,“ řekla Charlotte důstojně. „Dovolte, abych vám představila lordy Harringtona a Bentleyho. Pánové, slečna Sternová je moje přítelkyně z domova. Bude u nás bydlet po celou sezonu.“

Oba muži se uklonili nad rukou, kterou jim Dotty podala. Díky nebesům za všechny ty lekce slušného chování, které absolvovaly s Charlotte. Dotty se uklonila. „Ráda vás poznávám, pánové.“

Pánové dámy kousek doprovodili a poprosili je o tanec na zítřejším plese. Jakmile odešli, Dotty zavrtěla hlavou. „Nemůžu uvěřit, že už jsem zadaná na dva tance.“

„Jsou moc milí, že?“ Charlotte se začervenala.

Louisa na Charlotte šibalsky mrkla. „Myslím, že lord Harrington požádá o to, aby se mohl Charlotte dvořit.“

„No... jak to tak vypadá, lord Bentley je zamilovaný zase do tebe,“ opáčila.

„Přála bych si, aby nebyl.“ Louisa obrátila oči v sloup. „Je to dobrý muž, ale vzít si ho nechci.“

Za tu krátkou dobu, co Dotty Louisu znala, jí bylo jasné, že chudák lord Bentley jí nesahá ani po kotníky. Potřebovala by někoho staršího a sebevědomějšího.

Dotty vzala Charlotte za ruku a stiskla ji. „Co si myslíš o lordu Harringtonovi?“

Charlottina tvář zrudla ještě víc. „Je velmi okouzující, ale Grace říká, že tomu mám dát čas.“

Pokračovaly v chůzi po straně cesty. Najednou se zezadu ozval rozruch a křik. Dotty se otočila. Malý psík popadl střepec na botě jakéhosi muže a s vrčením couval, aby svou kořist urval. Muž se bláhově snažil psa odkopnout, takže to zvíře považovalo za hru.

Přiložila si ruku na ústa, aby se nezačala chichotat, ale když muž zvedl hůl, aby nebohého tvorečka udeřil, vyrazila vpřed. „To tedy ne, pane! Co si myslíte, že děláte?“ Sklonila se k pejskovi a zjistila, že je to ještě štěně. Otočila se k muži, zúžila oči a zamračila se. „Styďte se.“

Dotty se snažila uvolnit strážec ze sevření štěněte, ale pokaždé když muž zatřásl nohou a snažil se zvířete zbavit, štěně stisklo čelisti pevněji, vrčelo a trhalo hlavou. „Přestaňte se hýbat. To jste tak hloupý a nevidíte, že si ten pes myslí, že si chcete hrát?“

„Sundejte ho ze mě,“ zajčel muž hlasem plným hrůzy. „Někdo za to zaplatí. Je to vaše zvíře?“

Odhodlaně ho ignorovala, napočítala do deseti, nadechla se a konečně se jí podařilo uvolnit zlatý strážec z ostrých zoubků štěněte. „Tak, a je to.“ Zvedla psa a pohladila ho po měkké srsti. „Kde máš pána?“

Vtom k ní přiběhli dva kluci školního věku. „Tady, slečno. Moc vám děkuju. Hledali jsme Bennieho všude možně. Utekl nám.“

To už Bennie škubal za stuhy jejího klobouku. Dotty se smála, když se je snažila uvolnit. „To ne, ty lumpíku. Ty taky nejsou pro tebe.“ Zachránila stuhy a podala štěně jednomu z chlapců.

„Škodu vám zaplatíme, slečno.“

„To nevadí.“ Usmála se na oba. „Za ty peníze si radši kupte vodítko. To Benniemu zabrání v útěku.“

„Je mu teprve dvanáct týdnů,“ hlásil hrdě druhý chlapec. „Nemysleli jsme si, že by mohl běhat tak rychle.“

„Nebo utéct tak daleko,“ dodal druhý.

„Děkujeme,“ řekli oba jednohlasně.

Prostě štěnata jsou štěnata a kluci jsou kluci. „Teď běžte a snažte se držet Bennieho dál od problémů.“

„Počkejte chvílku,“ zavrčel muž se štrápci na botách.

„Dlužíte mi náhradu. Vaše zlomyslná bestie mi zničila boty.“

„To je nesmysl.“ Dotty na okamžik zavřela oči a pak na muže